

[Poul Møller.]

mærkning om, at grundloven ikke har bestemt, at folketingsarbejdet skal afsluttes til grundlovsdag. Denne, tør jeg sige, usaglige og flotte bemærkning over for en berettiget kritik klæder hverken den højtærede finansminister eller den regering, han er medlem af. Han er ganske vist ikke selv parlamentariker, han befinder sig endnu kun på tærsklen til parlamentet, men derfor kunne han dog godt behandle det høje ting med fornøden respekt. Som på enhver anden arbejdsplads har vi også her i tinget krav på rimelige arbejdsvilkår, arbejdet må lægges ordentligt til rette, og det er, for at bruge en statsministervending, misbrug af den nye grundlovsbestemmelse, hvorefter folketinget har et helt folketingsår at arbejde i, hvor man ikke har hjemsendelse og folketingssamlinger, når man på et så sent tidspunkt fremkommer med lovforslag; der i tide, i rette tid, kunne have været fremsat og have fået en ordentlig behandling.

Arbejdet må lægges ordentligt til rette, og regeringen har ansvaret for, at dens lovforslag fremsættes så betids, at der bliver den fornødne tid til deres behandling. Vi mangler desværre regler, som både det norske og det svenske parlament har, hvorefter forslag skal forelægges lovgivningsforsamlingen inden visse frister efter folketingsarbejdets påbegyndelse. Muligvis fordi den sidste grundlov blev bygget på erfaringer fra mindretalsregeringernes tid, har vi ikke fået sådanne bestemmelser. Under disse havde tinget det jo i sin hånd at standse regeringsforslag; under en flertalsregering er forholdet imidlertid vendt om. Regeringen behersker folketingsflertallet suverænt og kan derved binde dets handleevne.

Det er ikke alene for de nuværende folketingsmedlemmers skyld, at regeringens lovforslag burde være tidligere fremsat, og i øvrigt bedre forberedt. Det er især for borgernes skyld. Knap tid til lovforslag medfører endnu mindre tid for de interesserede borgere til at sætte sig ind i sagerne, bedømme dem og føre den offentlige debat om dem, der så ofte virker befordrende for vort arbejde med lovforslag herinde. Vi er ikke, og vi skal ikke være kyndige i alle materier, og vi skal have

mulighed for at lytte til de kyndiges drøftelser og advarsler, inden afgørelserne her skal træffes.

Det står i flere henseender skidt til med arbejdsformerne herinde. Under denne flertalsregering er det blevet værre og ikke bedre, og folketinget må — ikke mindst for sin egen anseelses skyld — søge at skaffe sig et værn over for det ministerstyrede folketingsarbejde, vi har oplevet i disse år. Det er ministrene, der bestemmer, hvor længe folketinget skal arbejde, det er ministrene, der afgør, hvilke lovforslag der skal fremmes, i realiteten er det også ministrene, der efterhånden leder forhandlingerne i udvalgene her i folketinget, og det er ministrene, der afgør, hvilke oplysninger der skal gives folketingsudvalgene.

Finansministeren har hængt sig i, hvad der *ikke* står i grundloven, men han og den øvrige regering synes at have overset, *hvad* der står i den. Efter grundloven er folketinget sidestillet med regeringen, og hvis man i praksis forflygtiger denne sidestilling og gør tinget til en samling nikkedukker, vil det blive til skade for folkestyrets anseelse. Den højtærede statsminister har i går beskyldt 65 medlemmer af oppositionen for grundlovsmissbrug, men det er misbrug af grundlovens bestemmelser, hvad der her foregår, det er misbrug af reglen om, at vi ikke længere har en folketingssamling, men et helt folketingsår.

Vi skal formentlig i år indstille os på en folketingssamling på i hvert fald 9 måneder. Det finder regeringen i den skønneste orden. Men en af farerne ved disse lange samlinger er, at det bliver vanskeligere og vanskeligere at sikre folketinget en kvalificeret sammensætning. Vor lovgivningsmagt må ikke udelukkende bestå af politikere, der har skåret forbindelsen over til deres erhverv. Det er af indlysende betydning, at også folk, der står midt i erhvervs- og kulturlivet, er villige til at tage en gerning op herinde, men de langvarige arbejdsperioder umuliggør efterhånden en sådan værdifuld alsidighed i tingets sammensætning og gør den politiske gerning til et full time job, under hvilke forudsætninger vi ikke kan forvente at mennesker, der spiller en rolle uden for dette ting, kan tage del i arbejdet herinde. Er vi ikke opmærksomme herpå, vil det blive til skade for demokratiet; i